

Σάββατο, 1 Δεκεμβρίου 2012

Οξυζενέ: Η άγνωστη θαυματουργή θεραπεία

Το γνωστό οξυζενέ φαίνεται να συμβάλλει σημαντικά στην αποτελεσματική αντιμετώπιση ενός ευρέος φάσματος ασθενειών. Παρόλο όμως, που αρκετοί επιστήμονες πραγματοποιούν αποκαλυπτικές μελέτες για τις ιαματικές του ιδιότητες, τα συμπεράσματά τους υποβαθμίζονται συστηματικά από το ιατροφαρμακευτικό σύστημα...

Πριν από 170 χρόνια, όταν η Ινδία ήταν ακόμα βρετανική αποικία, οι αυτόχθονες έπιναν νερό, μέσα στο οποίο διέλυαν μικρές ποσότητες υπεροξειδίου του υδρογόνου για να αντιμετωπίσουν μια μεγάλη ποικιλία ασθενειών - από πιο ήπιες, όπως η γρίπη, έως σοβαρότερες ασθένειες, όπως η χολέρα και η μαλάρια. Τα αποτελέσματα αυτής της μεθόδου θεραπείας ήταν τόσο θετικά, ώστε θεωρήθηκε ότι η διάδοση της θα επηρέαζε το εμπόριο χημικών φαρμάκων που... είχε αρχίσει τότε να καθιερώνεται και στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Για να αντιμετωπίσουν την απειλή, οι βρετανικές Αρχές προσέλαβαν έναν ρεπόρτερ, ο οποίος **-προσποιούμενος τον γιατρό-** «κατασκεύασε» μια ιστορία για ένα παιδί που πέθανε εξαιτίας εγκεφαλικής βλάβης, ύστερα από τη λήψη υπεροξειδίου του υδρογόνου.

Το γεγονός ότι η είδηση προήλθε από έναν «ειδικό» επηρέασε καθοριστικά τους Ινδούς, με αποτέλεσμα να εγκαταλείψουν τη χρήση του H₂O₂ και να στραφούν στα βρετανικά φαρμακευτικά σκευάσματα (Madison Cavanaugh, The one-minute cure: The secret to healing virtually all diseases).

Επρόκειτο για το πρώτο χτύπημα εναντίον μιας πολλά υποσχόμενης θεραπευτικής μεθόδου, η οποία από τότε καταπιέζεται συστηματικά από το φαρμακοκεντρικό ιατρικό μοντέλο.

Πολλοί επιστήμονες (Willhelm, Warburg, Oliver, Holman, Farr, Barnard, Palthe, McCabe, Cummings) υποστηρίζουν ότι **τα θεραπευτικά οφέλη της είναι πολύ σημαντικά για όλες σχεδόν τις ασθένειες, μετατρέποντας τη σε πανάκεια χωρίς προηγούμενο** και, μάλιστα, με μηδενικό κόστος!

Μεταξύ αυτών, κάποιοι την εφαρμόζουν ως εναλλακτική μέθοδο θεραπείας αφού η κλασική Ιατρική αρνείται να τη συμπεριλάβει στις καθιερωμένες πρακτικές της και η επιστημονική κοινότητα δεν χρηματοδοτεί επίσημες έρευνες για την αποτελεσματικότητά της.

Οξυγόνο: το κλειδί για έναν υγιή οργανισμό

Το ανθρώπινο σώμα αποτελείται κατά 70%-80% από νερό, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου (89%) είναι οξυγόνο. Σχεδόν όλη η βιολογική ενέργεια του ανθρώπου πηγάζει από αυτό το δομικό στοιχείο, χάρη στο οποίο ο οργανισμός παραμένει ζωντανός και σε καλή κατάσταση. Και απόδειξη είναι το ότι ένας άνθρωπος μπορεί να επιβιώσει εβδομάδες χωρίς φαγητό, αρκετές μέρες χωρίς νερό, αλλά μόνο λίγα λεπτά χωρίς οξυγόνο.

Ο θεμελιώδης ρόλος του για τη διατήρηση της ζωής οδήγησε πολλούς επιστήμονες να μελετήσουν το ίδιο το οξυγόνο, καθώς και τη σχέση που μπορεί να έχει η έλλειψη του με την εμφάνιση ασθενειών, αλλά και την πιθανή αξιοποίηση του για την ανάκτηση της υγείας.

Το γενικότερο συμπέρασμα που προκύπτει από το σύνολο των μελετών είναι ότι η πρωταρχική αιτία των περισσότερων ασθενειών συνδέεται -σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό- με την ανεπαρκή παρουσία του, κυρίως σε κυτταρικό επίπεδο, και ότι η ενίσχυση του οργανισμού με επιπλέον οξυγόνο δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες για την πρόληψη ή καταπολέμηση της παθογένειας (Madison Cavanaugh, The one-minute cure: The secret to healing virtually all diseases).

Μία από τις πιο σημαντικές ανακαλύψεις για τη δύναμη του οξυγόνου στη θεραπευτική διαδικασία πραγματοποιήθηκε το 1931.

Ο δρ. Otto Warburg κέρδισε το βραβείο Νόμπελ στη Φυσιολογία και Ιατρική, όταν απέδειξε ότι **οι ιοί δεν μπορούν να επιβιώσουν και να αναπτυχθούν σε περιβάλλοντα πλούσια σε οξυγόνο, επειδή είναι αναερόβιοι**. Επιπλέον, ο Warburg μέσω των πειραμάτων

του διαπίστωσε ότι η **αφαίρεση οξυγόνου από το κύτταρο κατά 35%, το μετατρέπει σε καρκινικό.**

Υποστήριξε ότι η **βασική αιτία του καρκίνου είναι η ανεπαρκής οξυγόνωση των κυττάρων και ότι, αν αντιστρέψουμε αυτό το δεδομένο, ο καρκίνος θα μπορούσε να νικηθεί** (Otto Warburg, The prime cause and prevention of cancer, 30/6/1966).

Μετέπειτα μελέτες του ίδιου του Warburg και άλλων επιστημόνων συμπέραναν ότι **σχεδόν όλες οι τοξίνες και τα βακτήρια εξουδετερώνονται σε περιβάλλοντα πλούσια σε οξυγόνο** (Otto Warburg. The prime cause and prevention of cancer). Κάποιες από τις θεραπείες που αναπτύχθηκαν με κεντρικό γνώμονα την παραπάνω διαπίστωση ονομάστηκαν «**οξειδωτικές**» γιατί, από τη μια, προκαλούν οξείδωση των προσβεβλημένων από βλαβερούς μικροοργανισμούς κυττάρων και, από την άλλη, θωρακίζουν τα υγιή κύτταρα οξυγονώνοντας τα.

Ωστόσο, η ιατρική και φαρμακευτική βιομηχανία επιμένουν να μην εκμεταλλεύονται αυτές τις θεραπευτικές λύσεις - προφανώς επειδή δεν τους δίνεται κανένα οικονομικό κίνητρο. Τόσο το όζον όσο και το υπεροξειδίο του υδρογόνου είναι ουσίες που δεν μπορούν να πατενταριστούν και το κόστος παρασκευής τους είναι εξαιρετικά χαμηλό.

Επιπλέον, αν η θεραπευτική δράση τους αφορά όντως στο σύνολο των ασθενειών, τις μετατρέπει σε απειλή για την καθιερωμένη βιομηχανία ακριβών συμπωματικών φαρμάκων και πολυδάπανων ιατρικών πρακτικών. Ίσως αυτός να είναι και ο λόγος που το σύστημα δεν χρηματοδοτεί επίσημες έρευνες που θα αποδείκνυαν την αξία τους (Madison Cavanaugh, The one-minute cure: The secret to healing virtually all diseases).

Μια παντοδύναμη θεραπευτική λύση με άγνωστη ιστορία.

Πρωτοπόρος στην εκμετάλλευση αυτής της θεραπείας, της οποίας θεωρείται και πατέρας, υπήρξε ο δρ. **Richard Willhelm**. Κατά τη δεκαετία του 1940, ίδρυσε, τον οργανισμό Επιμορφωτικού Ενδιαφέροντος για το Υπεροξειδίο του Υδρογόνου (ECHO) θέλοντας να διαδώσει τα θεραπευτικά οφέλη του. Ο ίδιος το χρησιμοποίησε σε ασθενείς, βλέποντας πολύ ενθαρρυντικά αποτελέσματα σε δερματικά προβλήματα, πολιομυελίτιδα και διανοητικές ανωμαλίες που προκύπτουν από βακτηριακές μολύνσεις.

Προτού το ανακαλύψει ο Willhelm, ο βρετανός γιατρός T. H. Oliver το είχε χορηγήσει πρώτος με ενδοφλέβιες ενέσεις σε 25 ασθενείς που έπασχαν από πνευμονία. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: το ποσοστό θνησιμότητας από την ασθένεια έπεσε από το 80% στο 48% και η **ενδοφλέβια έγχυση υπεροξειδίου του υδρογόνου έγινε το μυστικό όπλο αντιμετώπισης της επιδημίας πνευμονίας που ξέσπασε λίγο μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.**

Το 1950, ο δρ. Reginald Holman διεξήγαγε πειράματα, στα οποία χορηγούσε υπεροξειδίο του υδρογόνου **0,45%**, διαλυμένο στο νερό, το οποίο στη συνέχεια έπιναν ποντίκια με καρκινικούς όγκους. Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του, **οι όγκοι εξαφανίστηκαν τελείως** εντός ενός διαστήματος μεταξύ 15 και 60 ημερών (Madison Cavanaugh, The one-minute cure: The secret to healing virtually all diseases).

Πρόκειται για ελάχιστες περιπτώσεις της άγνωστης ιστορίας της θεραπευτικής δύναμης της ουσίας, οι οποίες αναφέρονται στο βιβλίο της Madison Cavanaugh: The one-minute cure: The secret to healing virtually all diseases (Η θεραπεία του ενός λεπτού: το μυστικό για να γιατρέψεις σχεδόν όλες τις ασθένειες). Στο ίδιο βιβλίο έχουν συγκεντρωθεί και οι γνώμες ειδικών επιστημόνων που υποστηρίζουν τις εκπληκτικές ιδιότητες του υπεροξειδίου του υδρογόνου και γενικότερα των βιο-οξειδωτικών θεραπειών σε όλο το φάσμα των ασθενειών, **συμπεριλαμβανομένης, και της τριπλής μάστιγας: AIDS, καρκίνος και καρδιακά προβλήματα.**

Το 1993, ο Αμερικανός ερευνητής δρ. Charles H. Farr προτάθηκε για το βραβείο Νόμπελ στην Ιατρική, για την εργασία του σχετικά με την **ευεργετική δράση του Υπεροξειδίου του Υδρογόνου στην καλύτερη λειτουργία του ανοσοποιητικού συστήματος.** Συμφωνά με την έρευνά του, τα κοκκιοκύτταρα (είδος λευκών αιμοσφαιρίων) παράγουν την ουσία που αμύνεται εναντίον βακτηρίων, παρασίτων και ζυμομυκήτων που προσβάλλουν τον οργανισμό, **η οποία**

ρυθμίζει τις ορμόνες και το σάκχαρο του αίματος, και αποτελεί απολυμαντικό, αντισηπτικό και οξειδωτικό παράγοντα (C. H. Farr, The therapeutic use of H₂O₂, Townsend letter for Doctors, 1987).

Ο δρ. David G. Williams, ένας από τους κορυφαίους επιστήμονες φυσικών θεραπειών, αναφέρει: « Ο αρχικός σκεπτικισμός μου για τη θεραπευτική λήψη υπεροξειδίου του υδρογόνου με οδήγησε σε ενδεδειγμένη έρευνα, κλινική εργασία και πειραματισμό. Καταλαβαίνω ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων πιθανότατα δεν θα πειστεί ποτέ, ωστόσο εγώ είμαι πεπεισμένος ότι **το H₂O₂ είναι ασφαλές, διαθέσιμο και με εξωφρενικά μικρό κόστος. Αλλά το καλύτερο απ' όλα είναι ότι λειτουργεί!**» (David G. Williams, The many benefits of hydrogen peroxide, 17/7/2003).

Ο παθολόγος William C. Douglas προσθέτει ότι **η ουσία «μπορεί να χορηγηθεί σχεδόν σε κάθε παθολογική περίπτωση, συχνά με εξαιρετικά αποτελέσματα»** (William C. Douglas, MD, Hydrogen Peroxide: Medical Miracle, Second opinion publishing, 1996).

Ο δρ. Kurt Donsbach γράφει σε άρθρο του στο περιοδικό Alternatives ότι **μία ουγκιά υπεροξειδίου του υδρογόνου 35%, διαλυμένη σε ένα γαλόνι νερό, βοηθά στην καλύτερη αναπνοή όσων πάσχουν από εμφύσημα και καρκίνο του λάρυγγα**, αν ψεκάζεται στον χώρο που διαβιών (Madison Cavanaugh, The one-minute cure: The secret to healing virtually all diseases). Ο ίδιος αναφέρεται με ενθουσιασμό και στην **αξιοποίηση της θεραπείας με H₂O₂ για την καταπολέμηση του καρκίνου** (www.alkalizeforhealth.net/oxygen.htm).

Το 1986, ο γνωστός καρδιοχειρουργός Christiaan Barnard, φημισμένος για το γεγονός ότι πραγματοποίησε την πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς, **άρχισε να συστήνει τη θεραπεία με υπεροξείδιο του υδρογόνου σε ασθενείς, αφού πρώτα την εφάρμοσε ο ίδιος για να θεραπεύσει την αρθρίτιδα και άλλες ασθένειες που συνοδεύουν το γήρας** και έμεινε έκπληκτος με το αποτέλεσμα. Ωστόσο, ο Barnard γελοιοποιήθηκε σε τέτοιο βαθμό από την ιατρική κοινότητα, ώστε αναγκάστηκε να εγκαταλείψει κάθε σχέση του με τη θεραπεία για να διασώσει τη φήμη και τη δουλειά του (Madison Cavanaugh, The one-minute cure: The secret to healing virtually all diseases).

Η λύση για τον αλκοολισμό:

Ο αλκοολισμός είναι μια χρόνια ασθένεια, η οποία εκδηλώνεται προοδευτικά και σχετίζεται με την αδυναμία του ατόμου να ελέγξει την κατανάλωση αλκοόλ, η τοξική επίδραση του οποίου επηρεάζει την κυτταρική αναπνοή. Ως αποτέλεσμα, δημιουργεί καθεστώς ανεπάρκειας οξυγόνου στους σωματικούς ιστούς οδηγώντας σε ιστοτοξική υποξία, κατά την οποία οι ιστοί και τα κύτταρα αδυνατούν να εκμεταλλευτούν και να μεταβολίσουν το οξυγόνο από το αίμα. Πρόκειται για τη γνωστή σε όλους **μέθη** που, στην περίπτωση του αλκοολικού, παρατείνεται σε χρόνο και σταδιακά καταβάλλει τον οργανισμό. Το γεγονός ότι οι βαθιές εισπνοές βοηθούν να ξεμεθύσουμε πιο γρήγορα αποτελεί ένδειξη του καταλυτικού ρόλου που έχει το οξυγόνο στην αποτοξίνωση του οργανισμού από το αλκοόλ.

Ο δρ. P.M. Van Wulffren Palthe εργάστηκε με άτομα που έπασχαν από αλκοολισμό και διαπίστωσε ότι **η στοματική λήψη υπεροξειδίου του υδρογόνου ανέστειλε την επιθυμία τους για αλκοόλ και τους βοήθησε να θεραπευτούν από τον εθισμό τους**. Σύμφωνα με τον ίδιο, πρόκειται για την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση του αλκοολισμού, γιατί μπορεί να ανατρέψει την ανεπαρκή οξυγόνωση των ιστών και των κυττάρων που σχετίζεται με την προοδευτική εκδήλωση της ασθένειας (Madison Cavanaugh, The one-minute cure: The secret to healing virtually all diseases).

Προάσπιση της υγείας του εγκεφάλου και της διάθεσης

Όσοι ζουν σε μεγαλουπόλεις εμφανίζουν συχνά μεταβολές στη διάθεση τους και ατονία στις εγκεφαλικές τους λειτουργίες κατά τη διάρκεια της μέρας. Αυτό οφείλεται, εν πολλοίς, στον -κακής ποιότητας- αέρα που εισπνέουν, ο οποίος δεν προσφέρει επαρκή ποσότητα οξυγόνου.

Η καθημερινή ελλειμματική οξυγόνωση του οργανισμού γενικότερα, και ειδικότερα του εγκεφάλου, δημιουργεί πολλές εγκεφαλικές-ψυχολογικές διαταραχές, όπως κατάθλιψη, ατονία,

ευερεθιστότητα, αδιαθεσία και εξασθένηση των πνευματικών ικανοτήτων, όπως η μνήμη, η συγκέντρωση, η κριτική ικανότητα και η καθαρή σκέψη.

Τα τελευταία χρόνια, η φαρμακευτική βιομηχανία έχει χτίσει γύρω από αυτά τα -ανεξήγητα για την ίδια- συμπτώματα μια ολόκληρη αυτοκρατορία ασθενειών που «κατασκευάστηκαν» και διαδόθηκαν, για να προωθήσουν νέου τύπου φάρμακα διάθεσης και συμπεριφοράς. Η προπαγάνδα που στήθηκε γύρω από αυτές τις ασθένειες οδήγησε στην αποδοχή τους από τον σύγχρονο άνθρωπο, που εκπαιδεύεται να θεωρεί το χάπι πανάκεια για κάθε περίπτωση.

Ο δρ. Ed McCabe υποστηρίζει ότι η συστηματική λήψη υπεροξειδίου του υδρογόνου αρκεί για να συμπληρωθεί η απαραίτητη ποσότητα οξυγόνου που χρειάζεται ο οργανισμός για να λειτουργεί σωστά και να μας τροφοδοτεί με ενέργεια και καλή διάθεση. Εξίσου **ευεργετικό αποδεικνύεται για την καλή λειτουργία του εγκεφάλου και την ενίσχυση των πνευματικών μας ικανοτήτων, ακόμα και του βαθμού ευφυΐας μας** (Ed McCabe, Flood your body with oxygen: therapy for our polluted world, Energy publications, 2003).

Απαλλαγή από τις περιοδοντικές επεμβάσεις.

Ο δρ. Paul Cummings δίδασκε περιοδοντικές χειρουργικές τεχνικές στο Πανεπιστήμιο της Νότιας Καρολίνα, προτού ανακαλύψει ότι με το υπεροξείδιο του υδρογόνου μπορούσε να πετύχει καλύτερα αποτελέσματα. Στους 1000 ασθενείς στους οποίους εφάρμοσε αυτή τη θεραπεία, το 98% ξεπέρασε το περιοδοντικό του πρόβλημα χωρίς τη βοήθεια επέμβασης. Ο δρ. Cummings υποστηρίζει ότι οι δυνατότητες της ουσίας στην οδοντιατρική είναι συναρπαστικές και ότι οι συνάδελφοι του επιστήμονες πρέπει να αναγνωρίσουν την υπεροχή της, συγκριτικά με τις χειρουργικές επεμβάσεις (Jane E. Brody, Non surgical therapies for gums spursaide debate, New York Times, 23/3/1982).

Στην πραγματικότητα, το H₂O₂ χρησιμοποιείται ήδη στην οδοντιατρική διαδικασία λεύκανσης των δοντιών - μια υπηρεσία υψηλού κόστους για τους ενδιαφερόμενους. Επιπλέον, περιέχεται και στις εμπορικές οδοντόκρεμες που υπόσχονται λαμπερό χαμόγελο, οι οποίες όμως έχουν ενοχοποιηθεί για μακροπρόθεσμες αρνητικές συνέπειες στη στοματική υγιεινή, εξαιτίας των υπόλοιπων χημικών συστατικών τους. Σύμφωνα με όσα αναγράφει η συγγραφέας Madison Cavanaugh στο βιβλίο της, **αρκεί να βουρτσίζει κανείς τα δόντια του με υδάτινο διάλυμα που περιέχει 3% υπεροξείδιο του υδρογόνου, για να έχει λευκή και υγιή οδοντοστοιχία και ούλα, ξοδεύοντας ελάχιστα χρήματα.**

Η «γκετοποίηση» της εναλλακτικής θεραπευτικής

Οι βιο-οξειδωτικές θεραπείες και γενικότερα οι θεραπευτικές πρακτικές που εστιάζουν στην ενεργή δράση του οξυγόνου θεωρούνται εναλλακτικές και ως τέτοιες αντιμετωπίζονται από το καθιερωμένο σύστημα - συχνά με καχυποψία ως προς την ποιότητα και αποτελεσματικότητά τους. Φυσικά, η αξία του οξυγόνου αναγνωρίζεται και από την κλασική Ιατρική. Το περίεργο, όμως, είναι ότι το αξιοποιεί επιλεκτικά και με... μέτρο: χρησιμοποιείται, δηλαδή, συμπληρωματικά για να διευκολύνει ασθενείς που αδυνατούν να απορροφήσουν επαρκή ποσότητα οξυγόνου μέσω της αναπνοής τους.

Το υπερβαρικό οξυγόνο (Hyperbaric Oxygen) χρησιμοποιείται για να θεραπεύσει δηλητηριάσεις από διοξείδιο του άνθρακα, γάγγραινα με εκπομπή αερίων και αεροεμβολισμό (νόσο του δύτη). Ακόμα, εφαρμόζεται σε καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης. Στις εντατικές των νοσοκομείων, ασθενείς που χαροπαλεύουν παραμένουν ζωντανοί, χάρη στο οξυγόνο που παίρνουν μέσω μηχανικής υποστήριξης.

Ακόμα και η παραγωγή ορισμένων φαρμακευτικών σκευασμάτων εκμεταλλεύεται τις θεραπευτικές ιδιότητες του οξυγόνου. Για παράδειγμα, οι περισσότερες συμβατικές θεραπείες για τον καρκίνο, συμπεριλαμβανομένων της χημειοθεραπείας και ακτινοβολίας, αλλά και φαρμάκων, επιτίθενται στα καρκινικά κύτταρα με οξυγόνο για να τα εξουδετερώσουν. Ωστόσο, **όλα τα συμβατικά φάρμακα συνοδεύονται από πλήθος παρενεργειών**, γεγονός που μακροπρόθεσμα τα καθιστά ζημιογόνα για το σύνολο του οργανισμού.

Έχοντας υπ' όψιν τα παραπάνω, τίθενται κάποια ερωτήματα:

» Αφού η επιστήμη αναγνωρίζει τη δύναμη του οξυγόνου στη θεραπευτική διαδικασία, γιατί περιορίζει τη χρήση του μόνο σε κάποιες περιπτώσεις και δεν μελετά την αξιοποίησή του σε άλλες;

» Γιατί αγνοούνται τα πρωτοφανή συμπεράσματα ανεξάρτητων ερευνητών, εκ των οποίων κάποιοι χαρακτηρίζουν το οξυγόνο -και δη, το υπεροξείδιο του υδρογόνου- ως θεραπευτική λύση για κάθε ασθένεια;

» Γιατί, σε τελική ανάλυση, σνομπάρεται η εναλλακτική Ιατρική, η οποία τολμά να εφαρμόσει νέες μεθόδους θεραπείας όπως η παραπάνω, οι οποίες σε πολλές περιπτώσεις οδηγούν σε πολύ θετικά αποτελέσματα;

Το σχέδιο είναι πολύ καλά οργανωμένο και έχει ως πυρήνα την εμπορευματοποίηση των ασθενειών. Ο ιστός που έχει πλεχτεί γύρω από αυτή επιβιώνει μέσω ουσιών και διαδικασιών που πωλούνται ακριβά για να καταστείλουν μεμονωμένα συμπτώματα, χωρίς να επιφέρουν ίαση.

Ό,τι ξεφεύγει από τον παραπάνω κανόνα, και κυρίως ό,τι μοιάζει να τον απειλεί, καταστέλλεται ή γελοιοποιείται. Στην καλύτερη περίπτωση, γκετοποιείται σε μια κατηγορία που ονομάζεται «εναλλακτική», προκειμένου να ξεχωρίζει από το επίσημο, πέραν πάσης υποψίας, δόγμα και να ελέγχεται ευκολότερα από αυτό.

Το παρόν άρθρο δημοσιεύεται με σκοπό να προβληματίσει και να ενημερώσει τον αναγνώστη σχετικά με αυτό το σοβαρό και ευαίσθητο θέμα. Τα όσα αναφέρονται και σχετίζονται με παθήσεις ή με θέματα υγείας ή με κινδύνους για την υγεία, κατ' ουδένα τρόπο δεν αποτελούν ιατρικές συμβουλές ή γενικότερα συμβουλές για θέματα υγείας, μόνος αρμόδιος για τις οποίες είναι ο προσωπικός γιατρός του κάθε αναγνώστη.

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΑΠΟ: Περιοδικό HELLENIC NEXUS Τεύχος 38